

อำนาจ

อ่านเมื่อวันที่ 13 ก.ค. 2554

○ คำสั่ง

(ต. ๒๑)

คำร้องที่ ๖๗๙/๒๕๕๓
คำสั่งที่ ๒๕๖/๒๕๕๔

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๓๑ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

ระหว่าง { นางจิรพร ชีวะธรรม
มหาวิทยาลัยมหิดล

ผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๘๘๕/๒๕๕๓ หมายเลขแดงที่ ๘๐๔/๒๕๕๓ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ทำสัญญาว่าจ้างผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยในตำแหน่งนักประชาสัมพันธ์ ตามสัญญาการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยมหิดล (จากเงินอุดหนุน) ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๑ มีกำหนด ๑ ปี ๕ เดือน ๑๔ วัน ตั้งแต่วันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ โดยผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งที่ ๒๒๒๒/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๑ บรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย หลังจากนั้นได้มีการประเมินผลการทดลองปฏิบัติงานในรอบ ๖ เดือน โดยแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ว่าผู้ฟ้องคดีมีความรู้ความสามารถ ความประพฤติรวมทั้งความรับผิดชอบต่อหน้าที่ไม่เหมาะสม เห็นสมควรขยายเวลาทดลองปฏิบัติงานจนถึงวันสิ้นสุดสัญญาจ้าง โดยผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งที่ ๒๒๘/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๒ ขยายเวลาทดลองปฏิบัติงานผู้ฟ้องคดี ตั้งแต่วันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๓๐

/กันยายน ๒๕๕๒...

กันยายน ๒๕๕๒ จนเมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีได้ทราบว่าจะต้องถูกออกจากงานตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ เนื่องจากคณะกรรมการประเมินผลการทดลองปฏิบัติงานมีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่การงานดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงทำหนังสือร้องเรียน ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๒ ต่ออธิการบดี ต่อมา อธิการบดีได้มีหนังสือที่ ศธ ๐๕๑๗/ว.๑๑๓๐๒ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๒ ซึ่งแจ้งเหตุผลให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่าผู้ฟ้องคดีได้พ้นจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย เนื่องจากครบกำหนดระยะเวลาการจ้างตามสัญญา ไม่ใช่เพราะเหตุไม่ผ่านการทดลองปฏิบัติงานตามที่ผู้ฟ้องคดีเข้าใจ และได้แจ้งสิทธิการร้องทุกข์ต่อประธานคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบผลการพิจารณาดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ถึงประธานคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งต่อมา คณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ได้มีคำวินิจฉัยที่ ๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ให้ยกคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี หลังจากนั้น สภามหาวิทยาลัยได้มีมติเมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ เห็นชอบให้ยกคำร้องทุกข์ตามคำวินิจฉัยของคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ดังกล่าว โดยแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือที่ สภาม. ๑๑๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๓ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คณะกรรมการประเมินผลการทดลองปฏิบัติงานของผู้ถูกฟ้องคดีไม่ปฏิบัติตามระเบียบมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วยพนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๒๘ และการให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งเป็นไปโดยไม่ชอบ จึงยื่นฟ้องคดีต่อศาล

ขอให้ศาลพิพากษา ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งมหาวิทยาลัยมหิดล ที่ ๒๒๘/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๒ เรื่องขยายเวลาทดลองปฏิบัติงานของพนักงานมหาวิทยาลัย
๒. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่แจ้งผู้ฟ้องคดีตามหนังสือที่ ศธ ๐๕๑๗/ว.๑๑๓๐๒ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๒ ว่าผู้ฟ้องคดีพ้นจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย เนื่องจากครบกำหนดระยะเวลาตามสัญญาจ้างและให้ถือปฏิบัติตามความเห็นของอธิการบดีที่ไม่เห็นด้วยกับคณะกรรมการประเมินผลการทดลองปฏิบัติงาน
๓. เพิกถอนมติสภามหาวิทยาลัยมหิดล ครั้งที่ ๔๓๖ ลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ที่ยกคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี และแจ้งผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือที่ สภาม. ๑๑๖/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๓

/๔. ให้คำสั่ง...

๔. ให้คำสั่งมหาวิทยาลัยมหิดล ที่ ๒๒๒๒/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๑ เรื่อง บรรจุและแต่งตั้งพนักงานมหาวิทยาลัย มีผลบังคับใช้ต่อไป โดยให้รวมนับระยะเวลาที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ปฏิบัติงานหลังจากมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยด้วย รวมทั้งได้รับสิทธิประโยชน์อื่นๆ

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ตกลงทำสัญญาว่าจ้างผู้ฟ้องคดีทำงานเป็นพนักงานประจำ/ชั่วคราวของมหาวิทยาลัยในตำแหน่งนักประชาสัมพันธ์ มีกำหนด ๑ ปี ๕ เดือน ๑๔ วัน นับแต่วันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ ถือว่ามีลักษณะเป็นสัญญาที่ให้ผู้ฟ้องคดีจัดทำบริการสาธารณะ จึงเป็นสัญญาทางปกครอง ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และโดยที่สัญญาดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีได้ตกลงจ้างผู้ฟ้องคดีให้ทำงานที่มีกำหนดระยะเวลาจ้างแน่นอน ประกอบกับไม่ปรากฏข้อตกลงในสัญญาดังกล่าวว่า เมื่อครบกำหนดระยะเวลาจ้างแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีตกลงจะต่อสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีใหม่อีกแต่อย่างใด การที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่ต่อสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีเมื่อครบกำหนดเวลาตามสัญญาอันเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ ถือเป็นการเลิกจ้างตามสัญญา สำหรับหนังสือที่ ศธ ๐๕๑๗/ว.๑๑๓๐๒ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๒ ก็เป็นเพียงหนังสือชี้แจงที่ผู้ถูกฟ้องคดีแจ้งผู้ฟ้องคดีว่าผู้ฟ้องคดีพ้นจากการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ส่วนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒๒๘/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๒ เรื่องขยายเวลาทดลองปฏิบัติงานของพนักงานมหาวิทยาลัยก็เป็นเรื่องบริหารงานภายในไม่ใช่คำวินิจฉัยที่ใช้อำนาจตามกฎหมาย อันจะถือเป็นคำสั่งทางปกครองตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้าง เมื่อสัญญาจ้างสิ้นสุดลงแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีจะทำการต่อสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีต่อไปอีกหรือไม่ เป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่จะต้องดำเนินการตามความเหมาะสม ศาลปกครองไม่อาจออกคำสั่งบังคับให้ต่อสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีรวมทั้งให้คำสั่งบรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยตามคำสั่งที่ ๒๒๒๒/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๑ มีผลใช้บังคับต่อไปตามที่ผู้ฟ้องคดีร้องขอได้ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ทั้งนี้ ตามนัยคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๒๘๑/๒๕๕๒ และ ๕๑๑/๒๕๕๑ ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ความว่า โดยที่ข้อ ๗ ของสัญญาจ้างระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดี

/ได้กำหนด...

ได้กำหนดให้คู่สัญญาจะต้องยึดถือและปฏิบัติตามหลักเกณฑ์แห่งกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ อย่างเคร่งครัด เมื่อสัญญาจ้างระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีมีที่มาจากระเบียบ มหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยพนักงานมหาวิทยาลัยจากเงินอุดหนุน พ.ศ. ๒๕๔๓ ซึ่งข้อ ๕ ของระเบียบดังกล่าว ได้กำหนดให้พนักงานมหาวิทยาลัยจากเงินอุดหนุนเกษียณอายุ เมื่อมีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ ฉะนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงควรมีระยะเวลาการทำงานในตำแหน่ง ประชาสัมพันธ์จนถึงอายุครบ ๖๐ ปี การที่ศาลปกครองชั้นต้นอาศัยเหตุจากสัญญาจ้างข้อ ๑ โดยให้ถือเป็นกรณีที่ระยะเวลาตามสัญญาจ้างสิ้นสุดลง แล้วมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา โดยไม่มีการนำข้อ ๗ ของสัญญาจ้าง มาใช้นั้น ย่อมเป็นการไม่ชอบ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากหน่วยงานของรัฐ ซึ่งศาลสามารถรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี ไว้พิจารณาได้ตามมาตรา ๒๒๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ นอกจากนั้น ตามตำแหน่งของผู้ฟ้องคดีคือ นักประชาสัมพันธ์ สังกัดงานประชาสัมพันธ์ กองกลาง เพื่อปฏิบัติงานทดแทนข้าราชการซึ่งย้ายไปสังกัดศูนย์การแพทย์กาญจนาภิเษก จึงเป็นการที่ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่งานตามอัตราทดแทนตำแหน่งว่าง ที่มีลักษณะงาน เป็นการเฉพาะหาใช่เป็นการจัดทำบริการสาธารณะแต่อย่างใด แม้ข้อสัญญาในสัญญาจ้าง ไม่ได้ปรากฏข้อตกลงที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะต่อสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีใหม่ ก็ไม่ใช่เหตุที่จะตีความ ได้ว่า สัญญาจ้างดังกล่าวมีการกำหนดระยะเวลาแน่นอน ดังนั้น คำวินิจฉัยของ ศาลปกครองชั้นต้นที่อาศัยข้อเท็จจริงตามสัญญาข้อ ๑ จึงเป็นคำวินิจฉัยที่ยกข้อสัญญา ไม่ให้เป็นคุณแก่ผู้ฟ้องคดี ที่อยู่ในฐานะไม่ใช่ผู้กำหนดข้อสัญญาด้วยตนเอง สำหรับหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๗/ว.๑๑๓๐๒ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๒ ซึ่งมีข้อความแจ้งให้ผู้ฟ้องคดี สามารถร้องทุกข์ต่อประธานคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจํามหาวิทยาลัย กรณีจึง เป็นคำสั่งทางปกครองที่สามารถอุทธรณ์ได้ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ส่วนคำสั่งมหาวิทยาลัยมหิดล ที่ ๒๒๘/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๒ นั้น ก็มีใช้เรื่องการบริหารงานภายใน เนื่องจากคำสั่งดังกล่าวออกโดยอาศัยอำนาจตาม พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. ๒๕๕๐ และข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วยการบริหารงานบุคคลพนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๑ ฉะนั้น คำวินิจฉัยในคำสั่ง ดังกล่าว จึงเป็นคำวินิจฉัยที่ใช้อำนาจตามกฎหมายแล้ว และใช้ประกอบการบริหารงาน ภายในองค์กร คือ ผู้ถูกฟ้องคดี การขยายระยะเวลาการปฏิบัติงานตามคำสั่งดังกล่าว จึงเป็นคำสั่งทางปกครอง อันมีผลทำให้ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาล และกรณี ที่ศาลปกครองชั้นต้นได้หยิบยกคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๒๘๑/๒๕๕๒ และ

/๕๑๑/๒๕๕๑...

๕๑๑/๒๕๕๑ นั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ข้อเท็จจริงยังมีความแตกต่างกันหลายประการ จึงไม่สามารถที่จะนำมาเปรียบเทียบกับคดีของผู้ฟ้องคดีได้ การฟ้องคดีของผู้ฟ้องคดี ก็เพื่อต้องการให้ศาลได้ตรวจสอบว่ามีการใช้มติของคณะกรรมการประเมินผลการทดลอง ปฏิบัติงานจากการไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับ ว่าด้วยพนักงาน มหาวิทยาลัยจากเงินอุดหนุน และยังมีการแปลความข้อสัญญาที่น่าจะขัดต่อพระราชบัญญัติ ว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. ๒๕๔๐ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๒๓ ได้ ศาลจึงมีอำนาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา ตามนัยแห่งคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๕๕๙/๒๕๕๒ ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่ง กลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นและให้มีคำสั่งรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา ตามคำขอของผู้ฟ้องคดีต่อไป

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วคดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า ศาลมีอำนาจ รับคำฟ้องไว้พิจารณาหรือไม่ เพราะเหตุเกี่ยวกับเงื่อนไขแห่งการฟ้องคดี

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ผู้ใดได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือ เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองหรือกรณีอื่นใดที่อยู่ใน เขตอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๙ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือ ความเสียหายหรือยุติข้อโต้แย้งนั้น ต้องมีคำบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ ผู้นั้นมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ข้อเท็จจริงในคดีนี้ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีจ้างผู้ฟ้องคดี เป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ตำแหน่งนักประชาสัมพันธ์ ตามสัญญาการเป็นพนักงาน มหาวิทยาลัยมหิดล (จากเงินอุดหนุน) ฉบับลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๑ ซึ่งสัญญาดังกล่าว มีลักษณะที่คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครองที่มีภารกิจในการให้บริการ ทางการศึกษา ซึ่งก็คือการให้บริการสาธารณสุขนั่นเอง สัญญาจ้างระหว่างผู้ฟ้องคดีกับ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงเป็นสัญญาที่ให้ผู้ฟ้องคดีเข้าร่วมดำเนินงานจัดทำบริการสาธารณสุข จึงเป็นสัญญาทางปกครองตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว อันเป็นคดีพิพาท เกี่ยวกับสัญญาทางปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของ

/ศาลปกครอง...

ศาลปกครอง แต่ผู้ที่นำคดีมาฟ้องต่อศาลจะต้องเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนเสียหายหรือมี
 ข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ
 ดังกล่าว เมื่อสัญญาการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยมหิดล (จากเงินอุดหนุน) ลงวันที่ ๑๗
 เมษายน ๒๕๕๑ ข้อ ๒ ได้กำหนดให้ระหว่างวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๑
 ระยะเวลา ๖ เดือน ถือเป็นระยะเวลาทดลองปฏิบัติงานตามสัญญา ซึ่งเมื่อครบกำหนด
 ระยะเวลาดังกล่าวแล้ว คณะกรรมการประเมินผลการทดลองปฏิบัติงานเห็นว่า
 ผู้ฟ้องคดีสมควรที่จะทดลองปฏิบัติงานต่อไปอีกจนถึงวันสิ้นสุดสัญญาจ้างคือวันที่ ๓๐
 กันยายน ๒๕๕๒ โดยคณะกรรมการประเมินผลการทดลองปฏิบัติงานได้ดำเนินการ
 ประเมินผลการทดลองปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๒
 และมีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดีไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่การงาน สมควรให้ออกจากงาน
 ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๒ ซึ่งครบกำหนดระยะเวลาการจ้าง ผู้ฟ้องคดีรับทราบผลการ
 ประเมินการทดลองการปฏิบัติงานดังกล่าว เมื่อวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๒ หลังจากนั้น
 อธิการบดีของผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้มีอำนาจทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาแล้วเห็นว่า
 สัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีจะครบกำหนดในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ จึงให้พ้นจากงาน
 โดยไม่จ้างต่อ จึงเป็นกรณีที่สัญญาจ้างทำงานระหว่างผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดี ตามสัญญา
 การเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยมหิดล (จากเงินอุดหนุน) ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๕๑
 สิ้นสุดลง และผู้ถูกฟ้องคดีไม่ต้องการที่จะต่อสัญญาจ้างกับผู้ฟ้องคดี ซึ่งการที่ผู้ถูกฟ้องคดี
 จะต่อสัญญาจ้างผู้ฟ้องคดีอีกหรือไม่ เป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่จะต้องพิจารณาดำเนินการ
 ศาลไม่มีอำนาจที่จะบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีต่อสัญญาจ้างกับผู้ฟ้องคดีหรือมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดี
 ยังคงสถานะเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒๒๒๒/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๕
 มิถุนายน ๒๕๕๑ ต่อไป หาได้ไม่ ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ
 จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีต้องปฏิบัติตามข้อ ๗
 ของสัญญาจ้าง ที่กำหนดให้คู่สัญญาจะต้องยึดถือและปฏิบัติตามหลักเกณฑ์แห่งกฎ
 ระเบียบ ข้อบังคับ อย่างเคร่งครัด ซึ่งข้อ ๕ ของระเบียบมหาวิทยาลัยมหิดล ว่าด้วย
 พนักงานมหาวิทยาลัยจากเงินอุดหนุน พ.ศ. ๒๕๔๓ ได้กำหนดให้พนักงานมหาวิทยาลัย
 จากเงินอุดหนุนเกษียณอายุเมื่อครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ ฉะนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงสามารถทำงานต่อไป
 จนถึงอายุ ๖๐ ปีบริบูรณ์ นั้น เห็นว่า ตามข้อ ๕ ของระเบียบดังกล่าว เป็นการกำหนดอายุ
 ของพนักงานมหาวิทยาลัยว่าไม่สามารถทำงานในตำแหน่งดังกล่าวได้ต่อไป เมื่อมีอายุครบ

/๖๐ ปีบริบูรณ์...

๖๐ ปีบริบูรณ์ แล้ว เท่านั้น มิใช่ข้อกำหนดเกี่ยวกับอายุการปฏิบัติงานของพนักงานมหาวิทยาลัยแต่อย่างใด ดังนั้น การที่จะพิจารณาว่าผู้ฟ้องคดีสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ตั้งแต่ระยะเวลาใดจนถึงเวลาใด จึงต้องพิจารณาจากข้อกำหนดในสัญญาจ้างเป็นสำคัญ ส่วนหนังสือ ที่ ศธ ๐๕๑๗/ว.๑๑๓๐๒ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๒ นั้น หนังสือดังกล่าว เป็นเพียงหนังสือแจ้งสิทธิแก่ผู้ฟ้องคดีในการที่จะดำเนินการร้องทุกข์ต่อประธานคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจํามหาวิทยาลัย ซึ่งยังไม่มีผลเป็นการกระทบต่อสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีที่จะถือได้ว่าเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่อย่างใด นอกจากนี้ ในส่วนของคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๕๕๙/๒๕๕๒ ที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างไว้ นั้น เห็นว่า คำสั่งดังกล่าว มีข้อเท็จจริงที่แตกต่างกับข้อเท็จจริงในคดีนี้ กรณีจึงไม่สามารถนำมาพิจารณาในคดีนี้ได้ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น ดังนั้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความนั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายประสิทธิ์ศักดิ์ มีลาภ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายเกษม คมสัจจธรรม
รองประธานศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายวรวิทย์ กังสศิเทียม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายมนูญ ปุญญกริยากร
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายพรชัย มนัสศิริเพ็ญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

